

Vasa Pavković

TEŽAK SLUČAJ

Neki su *slučajevi* iz moje mladalačke policijske karijere toliko živi – da i danas mogu da ih se setim do u tančine.

Tu, u toj *živoj prošlosti*, povremeno odsevne i *Težak slučaj*, kako sam ga krstio pre više od četrdeset godina.

Sedeo sam u policijskoj kancelariji u Kikindi i pomalo se dosađivao, a malo rešavao ukrštenice iz *Enigme*. Vrelo, pozno julsko popodne, ni muva da zazuji...

Kroz prozor sam video delić Ulice JNA i uzgredno opazio trenutak kada su projurila crvena vatrogasna kola. Odjurila – negde! Ne znam da li bih ih primetio da nisam čuo zvuk zavijajuće sirene.

Tad nisam pomislio da to ima neke veze sa mnom – odnosno da će *dobiti* vezu sa mnom za manje od pola časa!

Taman sam odbacio primerak *Enigme* kojim sam ubijao pusto vreme dežurstva, kad zazvoni telefon.

– Barajevac ovde, Todiću!

Barajevac je bio šef kikindskih vatrogasaca od početka pedesetih godina pa kroz još dve decenije. Gradska legenda – između ostalog i prvak u ispijanju piva iz krigli. Najveći dobrovoljni davalac krvi u opštini. Dva puta dobitnik savezne titule *Podvig godine*.

Mrga od dva metra visine, sav kao opruga, ljudina koju su svi u gradu poštovali...

– Čuješ me? Imam nešto za tebe. Maločas smo morali u atar, sa dvoje kola. Zbog poljskog požara. Požar je izazvao zapaljen automobil koji je potpuno izgoreo... A u njemu je leš, skoro sasvim ugljenisan...

Upitah ga: – Gde se nalazi požarište?

On reče i dometnu: – Prizor je odvratan (malo je začutao i čuo sam kako šumno diše)... i potresan (dodade)... – Mi smo požar lokalizovali, a ti vidi šta ćeš... Tamo sam ostavio tri čoveka da te sačekaju...

Voleo sam tog brkajliju, ispolinskih dimenzija, jakog srca i snažnog osećaja odgovornosti prema ljudima i njihovoj imovini.

Zapisah u *Dnevniku dešavanja* podatke o telefonskom pozivu, pozivaru Barajevcu, zabeležiš vreme poziva. Odbaciš hemijsku olovku i podigoh se iz stolice, sa onom vrstom agilnosti koja ne trpi oklevanje, iako je letnji mrak još daleko.

Mahnuh Manojlu, dežurnom na prijavnici, i sidoh do službene plave zastave, koja me je čekala na SUP-ovom parkingu.

Brzo izvezoh iz grada i krenuh davno kaldrmisanim putem. Posle desetak minuta vožnje, ugledah s leve strane crveno vatrogasno vozilo. Nekoliko prilika se muvalo oko nje-ga. Parkirah pored kolnika, uz kolsku ivicu i krenuh duž puta, sve do mostića koji je prebacivao suvi jarak. Vatrogasni kamion je od mog pogleda, sve dok nisam prešao mostić, skrivao školjku izgorelog automobila. Dok sam prilazio garavoj školjci, širom otvorenih

prednjih, i levih i desnih vrata, i crvenoj cisterni, mehanički izbrojah ljude kraj mesta požara – bilo ih je trojica, a kad sasvim pridoh, jedan mi krenu u susret. Njegovo smrknuto lice je nagoveštavalo užas! Rukovasmo se, a on odmahnu rukom podižući nagore svoje bogate crne veđe – u smislu: *Nisi još ništa video.*

Pridoh sasvim do izgorelog forda i ugledah na mestu vozača crno telo. Približih se – jedino što je kako-tako ostalo očuvano behu oba donja dela vozačevih potkolenica i stopala. Prizor je upravo zbog tih sačuvanih delova izgorelog tela bio još užasniji. Ti nagoreli listovi i ta skoro sasvim očuvana stopala – sem što su delovali somnambulno – izazvali su u mom želucu dubok grč koji me je terao na povraćanje.

Malo se pogurivši, da bih umanjio delovanje grča u želucu, krenuh ka svom službenom vozilu. Izvadih iz kasete foto-aparat „smenu 8”, pa se vratih. Čučnuo sam tik do vrata i slikao ta bosa stopala izgorelog čoveka. Načinio sam dvanaest snimaka, kao i obično, menjajući položaje i raku se i trudeći se da na polovini mojih snimaka nesrećnikova stopala budu u najkrupnijem mogućem planu.

Potom krenuh po požarištu levo-desno, okolo, zverajući za nekim tragom, za bilo čim u crnom prostoru oko vozila i izgorelog čoveka u njemu. Čitavo to vreme tri vatrogasca su ćutala, gotovo nepokretni. Niko nije zapalio cigaretu, niko ni reč da dovikne.

Kretao sam se po zamišljenoj polukružnici udaljavajući se sve više od vozila – a sam *bog predskazanja* me je pri tome vodio – *mislim tako sada*, četiri i više decenije kasnije. Kad sam već planirao da ova polukružnica udaljavanja bude poslednja, ugledah u susednoj parceli, između niskih stabljika kukuruza, automobilsku tablicu. Bila je neoštećena, čak i neoprljena dimom – pomislih kako ju je eksplozija motora odbacila tridesetak metara dalje.

– *Kao naručena!* – zaključio moj policijski instinkt.

Vratih se s tablicom u ruci.

Jedan vatrogasac, valjda Barajevčev zamenik, reče: – Pozvali smo po jednom kaminondžiji hitnu pomoć, trebalo bi brzo da dođu, nadam se, uskoro.

– Dobro si uradio, druže! – rekoh.

Ponovo sam prišao potpuno destruisanom fordu, držeći u rukama tablicu sa registracijom Zrenjanina.

Zašto se auto zapalio?

Kako to da nesrećni vozač nije uspeo da izađe iz vozila i spase živu glavu?

Ko je on?

Pomislio sam kako ovo poslednje možda jedino i mogu da razrešim, dok sam u šaci nemoćno stezao saobraćajnu tablicu.

– Druže Todiću, Barajevac je rekao da krenemo kad vi dođete, mi bismo sad da idemo... Može li?

– Može! – rekoh.

Dok su vatrogasci odlazili, već je putem od Kikinde stizala hitna pomoć, čijoj je dežurnoj ekipi tek predstojao susret sa užasom kakav se retko viđa.

Sačekao sam ih i sa nekoliko reči pokušao da pripremim za ono što ih čeka... Dežurni medicinski brat odmahnu rukama na moja upozorenja, ali ipak reče svojoj kolegini da ona ne prilazi izgorelom fordu. Onda se vrati do kola hitne pomoći i iz drvenog sanduka,

u njihovom zadnjem delu, izvadi nekakav džak. Okrenuo sam se da ni sam ne gledam šta će tek biti – tu u ataru, u ravnici...

Sutradan sam doznao ime vlasnika forda, pozvavši telefonom kolege iz Zrenjanina. Čovek se zvao Sava Vejinov, bio je prijavljen sa mestom boravka u gradu na Begeju, imao je porodicu, suprugu i dvoje velike, ali maloletne dece.

Načelnik mi odobri da službenim autom odem do Zrenjanina i vest o smrti prenesem supruzi Vejinova. U Zrenjaninu, najpre, svratih do kolega iz tamošnjeg SUP-a.

Ime Vejinova nije bilo u njihovim kartonima, niko ga nije poznavao. Sa kolegom Nenadovim, službenom zastavom krenuh ka prijavljenoj adresi izgorelog vlasnika forda.

Sećam se, dan je bio svetao, a kolega me je posle svakog saobraćajnog znaka upozoravao: sad levo, pa opet levo, samo pravo, pravo i dalje pravo, preko pruge, da, tu, odmah desno, sad nalevo... drži se Begeja... tu smo!

Zaustavili smo se ispred niske banatske kuće na jednu vodu, sa daščanom ogradom. Iznad nje se raširio orah vrlo široke i visoke krošnje. Uđosmo u dvorište, u konku je sedela sredovečna žena i trebila nekakvo zrnevlje u mali beli lavor.

Posmatrao sam je dok se dizala, zapažajući njen radoznali, na neki način neiznenađeni pogled. Predstavismo se. Ona reče da joj je ime Svetlana. Rekoh da sam iz kikindskog SUP-a i da je juče u ataru sela izgoreo jedan ford, pa joj pokazah tablicu.

Ona reče: – Aha, sad je već nabavio forda?

Upitah je: – Vi ne znate da je Sava kupio i vozio forda?

Žena malo pročisti grlo i, gledajući me netremice, reče: – Ne, znate, on nije živio sa nama, sa mnom i decom već četiri godine. Ima taj drugu ženu, u vašoj Kikindi.

Poslednje dve reči je rekla s naglašenim prezirom u glasu, kao da sam ja nešto skrivio. Ili je kriva Kikinda.

– Taj četiri godine ne dolazi, nit šalje dinar za decu! – pa odmahnu prvo glavom, a onda i obema rukama.

– A ko je ta njegova druga žena? Da li je možda poznajete? – upitao sam misleći kako će sad početi pravi *istražni problemi*, jer je tako obično bivalo.

– Znam je, kako da ne. Zove se Radina i radi u *Fidelinki*! – reče žena, pa dodade – prezime Milić ili Ilić, tako nekako... Kalaštura!

Nije preostalo još mnogo toga da uradim u gradu Zrenjaninu. Upitah Svetlanu šta ćemo sa posmrtnim ostacima njenog zakonitog supruga. Ona reče da je to ne interesuje i da o tome *vidim* sa njegovom drugom ženom, *kalašturom* iz Kikinde.

– Ona mu je sade žena, a ne ja! – reče.

Nisam imao šta tome da dodam.

– Prošao je kako je i zaslužio, skot! – reče žena kao neku vrstu pozdrava, prateći kolegu Nenadova i mene, iz svog malenog dvorišta.

Kad sam se vratio u Kikindu, naš foto-tehničar mi predade dvanaest fotografija sa mesta požara, koje sam juče po podne načinio „sменom 8“. Uzevši ih, krenuh u *Fidelinku*. Primio me je njihov sekretar i već posle nekoliko minuta pred nama je stajala Radina, ispostavilo se da se preziva Milić. Rekoh o čemu se radi, predocih joj okolnosti smrti

njenog muža. Ona se zagrcnu, poče naglo da plače, ali nekako brzo odustade i, pogledavši me odlučno, reče: – Znae, on već tri godine nije živeo sa mnom, a nismo ni venčani...

– To drugo znam! – rekoj joj.

– Imamo jednog sina, ali odmah po porođaju Sava je prestao da dolazi u moj stan. U protekle tri godine je bio možda dva puta, uvek kad mu je zatrebalo novaca. Poslednji put smo se gadno posvađali i ja sam mu rekla da mi se više ovde ne pojavljuje. Umesto da mi pomaže, on je od mene tražio pomoć!

Osećao sam kako se stvar komplikuje. Nešto nije štimalo u celom slučaju, ali šta – to je bilo pravo pitanje.

– Pa gde je on živeo? – upitah. – I prva žena tvrdi da kod nje uopšte nije dolazio četiri godine i da joj nije pomagao oko dece.

Žena iz *Fidelinke*, nevenčana žena Vejinova, ugnu ramenima: – Ne znam, možda njegova prva žena laže!

Ćutali smo neko vreme, posmatrajući se bez reči. Nešto u glasu Savine druge žene je bilo izveštačeno, lažno, kao da se radilo o sitnoj, efemernoj ženskoj osveti ili pokušaju osvete.

– S Vejinovom imate dečaka ili devojčicu? – upitah.

– Dečaka – reče žena – hoćete da ga vidite?

Potvrdih. Ona ode u susednu sobu, vrata škripnuše, i kad je ulazila i kad se vraćala, i ubrzo u rukama donese dečaka od jedno dve ili dve i po godine.

Dadoh malo kasnije ženi broj službenog telefona i pozdravivši je krenuh nazad ka zgradi SUP-a i svojoj kancelariji.

Izvestih šefa da bi sutra možda ponovo trebalo da odem do grada na Begeju, a on neočekivano odgovori: – Sačekaj dan-dva.

Sutradan pre podne, baš dok sam ispitivao lokalnog džeparoša Zigija, konačno palog na kikindskoj Velikoj pijaci, zazvoni telefon.

Podigoh slušalicu. Bio je to ženski glas: – Radina Milić vas zove!

Upitah se isprva odakle znam to ime, ali se umah setih da je reč o drugoj ženi Vejinov Save, čoveka koji je izgoreo u fordu, pre dva dana, tamo u ataru, pod nejasnim okolnostima.

– O, dobar dan, Radina, kako ste? Izvolite!

– Kako da vam kažem inspektore... Ne bi' volela da maltretirate Savinu prvu ženu, nije ni ona kriva... Znae, imao je on još žena sem nas dve...

Ćuteći, čekao sam njene dalje reči.

– Ovde u Kikindi bar jednu, moju koleginicu iz *Fidelinke*, a mislim i jednu u Novom Bečeju...

– Šalite se...? – rekoj ležerno.

– Da, da, verujte i sa jednom od njih, onom iz Bečaja, imao je i dete i to odavno, od pre deset godina... Sve je on nas žene vukô za nos, a možda još neku za koju ni ja ne znam... gnjida jedna.

– Trebalo bi mi ime ili neki podaci o njima – rekoj.

Radina reče: – Moja kolegunica je Herta Šljivovački, radi u sekretarijatu *Fidelinke*, ova iz Bečaja mislim da se preziva Mileusnić, ali ne znam ime.

– Hvala! – rekoj.

Policijski posao je takav – pun *ponavljanja*, pun poteza koji su naoko dosadni, koji ne odmiču ni korak od prethodnih koraka, ali drugačije se ne može. Uzmite u obzir da u vreme ovog slučaja nije bilo ni forenzike ni kompjutera. Ni mobilnih telefona. Sve je moralo da se obavlja peške i to peške po deset, dvadeset puta.

Herta Šljivovački je bila naočitija od dve Savine žene koje sam do tog momenta susreo. Iz razgovora sa njom saznadoh da ima prvi stepen prava i da je sa Vejinovom i sad u živoj vezi. Kad je čula da je izgoreo u fordu, rasplaka se i kroz suze reče da bi ona želela da ga sahrani, o svom trošku.

Svašta sam do tada video u svom životu, pa me nije iznenadila ni ova činjenica!

Neke žene ga mrze i ne žele sa njim ništa da imaju, a jedna ljubavnica, koja prihvata da je u našem razgovoru zovem baš tako, želi da ga isprati na *pravi* ili bolje rečeno *odgovarajući* način. Ako i te reči išta znače...

Izvadih iz unutrašnjeg džepa fotografije sa preostalim, neizgorelim delom obe Savine noge i ne pokazujući ih odmah uplakanoj Herti, upitah da li je spremna da vidi nekoliko šokantnih snimaka, da ne bismo išli do mrtvačnice, gde će prizor biti mnogo gadniji.

Ona proguta krupnu knedlu, malko iskolačivši svoje krupne plave oči.

Pružih Herti prvi snimak, pa drugi, treći. Ona ih je gledala netremice, ne govoreći ništa, uozbiljivši se, sve dok ne stiže red na sedmi snimak koji je prikazivao krupni plan bosih stopala izgorelog. Posmatrao sam lice Herte Šljivovački dok se ono polagano menjalo i, dok je čuđenje na njenom licu raslo, ona uzviknu: – Ovo nisu Savina stopala!

– Kako znate?

– Pa kako da ne znam?! Videla sam ih mnogo puta!

Istog časa sam se setio sumnjičavosti mog mozga, tamo na njivi, na požarištu, i one čiste, skoro neogrebane saobraćajne tablice u kukuruzima...

– Ovo su stopala nekog seljaka ili jadnika. Vidite te nokte!? – i ona blagocrvenim nalakiranim noktom kažiprsta grebnu sliku po prljavim, preraslim noktima izgorelog.

– Sava je bio uredan, vodio je računa o čistoći, ovo nikako nisu njegovi nokti...

– Dobro – rekoš – kad je poslednji put bio kod vas?

Herta Šljivovački nije mnogo razmišljala: – Pre dve nedelje, recimo!

– Koja kola je vozio?

– Ne razumem se u kola previše, neki američki, čini mi se...

– I sigurni ste da ovo nisu njegove noge ni stopala?

– Ma kakvi! – ona se odmače od mene. Pogleda još dve fotografije stopala izgorelog čoveka i ponovo poče da klimata glavom, potvrđujući svoje maločas izneto mišljenje.

– Dobro! – rekao sam – hvala vam. Biću slobodan da vas opet pozovem, ako iskrсну neki novi momenti ili se nešto sazna... – mucao sam dok je u meni raslo uzbuđenje zbog sasvim neočekivanog preokreta. Ili možda nije bilo preokreta, nego je ova žena štitila svog ljubavnika? Ili možda nije htela da poveruje u njegovu smrt? Ili...

Već na vratima sekretarijata firme *Fidelinka*, setih se prezimena Mileusničke, još jedne eventualne Savine ljubavnice.

– Znam je, kako da ne! Sava od mene ništa nije krio. Milica je iz Novog Bečaja! Sa njom je imô i sinčića.

I Herta mi izrecitova adresu četvrte žene.

U stanici kikindskog SUP-a referisah šefu sve o *slučaju izgorelog čoveka*. I o ovom *preokretu*.

On reče samo: – Todiću, u kola i za Bečej. Upoznaj, brate, i tu četvrtu... – smejao se. – Možda te baš ona dovede do pete! – smejao se gromoglasno.

Ako je Savina prva i prava venčana žena, Svetlana, mrzela muža, a njegova druga nevenčana, Radina, prezirala, Herta ga je i dalje volela. To je potvrđivala kako njena želja da sahrani „njegove posmrtnne ostatke”, tako i odlučna tvrdnja da fotografija ne prikazuje Savina stopala nego ko zna čija!

Pitao sam se šta li ću čuti od Milice Mileusnić u Novom Bečeu.

Mileusnić Milica je živela u roditeljskoj kući, sa majkom i ocem. U dvorištu sam, odmah na početku našeg susreta, video i desetogodišnjeg Savinog sina. Šutirao je žutu plastičnu loptu o cigleni zid i hvatao je kad bi se odbijena kretala prema njemu.

Dok smo pili kafu, Milica mi reče da Sava retko dolazi i da izbegava da joj daje novac. Nije znala za ford. Shvatih da nije znala za tri ostale žene, ali mi reče ime pete. Pokazah joj fotografije izgorelog čoveka.

– Mislim da ovo nisu Savine noge ni stopala. On je vodio računa o sebi. Morao bi sasvim da propadne da mu budu ovako prljavi i dugi nokti. Ni ovi čukljevi nisu njegovi... Ovo je neki drugi čovek.

Dok smo izlazili iz dvorišta Mileusnića, dečak se zatrča i, izbacivši loptu iz ruku, degažira je prema meni. Uхватih je i vratih mu na isti način, a on kliknu kao mala ptica i baci se golmanski da bi je uhvatio.

I peta žena je bila iz Novog Bečea. Jedino njeno ime više ne pamtim...

Stanovala je u Radničkoj 6, sačinjenoj od niza oniskih kućica, sa neznatnim ubogim dvorištima. U jednosobnom, majušnom dvorišnom stanu.

Kucalo sam tri puta o drvena vrata. Zvuk nečeg što je palo, zveknulo o „nešto”, opomenu me na oprez.

Čim je žena otvorila vrata, video sam joj na licu nesigurnost, strah, šta li...

Rekoh joj najtišim mogućim glasom da sam iz policije, našta ona ustuknu korak.

Sedosmo za nizak sto, preko kojeg je ležao čipkani milje. Na miljeu je stajala pepeljara sa dva čika u njoj. Osvrnuo sam se, ceo stančić je odavao utisak ljupke urednosti, sredenosti, brige...

Žena me je gledala kao da će svakog časa zaplakati.

Rekoh: – Mogu li da zapalim?

Ona bez reči klimnu glavom.

– Hoćete i vi?

– Ne pušim – reče mlada žena. Najmlađa od pet meni poznatih žena Save Vejinova.

Blago se zavalih u stolici, šireći peševe sakoa. Primakoh desnu ruku tik uz telo.

Tog časa se otvoriše vrata kupatila, desno u hodniku, i iz njega izađe onizak, lepuškast čovek. Doteran.

– Seko – reče on – odoh do parka da prošetam.

– Dobro... bato! – odgovori ona neubedljivim glasom uplašene žene.

Digoh se bez ikakvog šuma iz stolice, dok je nepoznati kicoš pružao šaku prema kva-
ci izlaznih vrata.

– Savo, stani! – rekoh. Revolver mi je bio u šaci.

Čovek se okrete i blago nasmešen zgrči kao da ga je zaboleo stomak.

Kao da želi da bude što manja meta.

Meta bilo čega.

EPILOG

Slučaj kojeg se sećam bio je zapetljaniji i tragičniji od prvobitnih očekivanja čoveka
koji ga je policijski vodio.

Od mojih očekivanja, dakle.

Bez ikakve prisile, Sava Vejinov je priznao da je paljevina auta njegovo delo.

Nameravao je tom paljevinom i obmanom sa ugljenisanim telom za volanom da pre-
kine sve veze sa svim dotadašnjim ženama (i decom) u svom životu – ali ne i sa načinom
života.

Nameravao je da posle kratkog odmora kod pete žene napusti Srbiju, Vojvodinu,
Zrenjanin, Bečej, i sa novim dokumentima pređe da živi u Sloveniji. Ti dani „odmora” su
mu i služili da sačeka naručena falsifikovana dokumenta (koja su malo kasnila).

Do tančina je isplanirao zločin.

Tokom maja i juna, pa i nekoliko puta u julu, vozio je svoj ford banatskim putevima,
tragajući za pogodnom žrtvom. Žrtva je trebalo, po njegovom planu, da bude muškarac
približno njegove visine i težine, približno njegovih godina, čiji bi izgoreli leš za volanom
odigrao ulogu nesrećno stradalog Save Vejinova. Desetak dana pre samog zločinačkog
čina, opazio je u dva navrata, tu u blizini izabranog mesta, *pogodnog muškarca* – jednu od
onih seoskih luda koje mnogima služe za sprdnju i koje nikome ne trebaju. Popio je s njim
dva puta po pivo, vozeći ga kolima usput po kilometar-dva, između sela... Stekao je pre-
ko tog piva potrebno poverenje božjakovo.

Konačno – izabranog dana – po treći put ga je uzeo na putu, ubrzo opio (pili su ra-
kiju iz flaše, parkirani na jednom od atarskih mostića, kojima se preskaču kanali za na-
vodnjavanje iz DTD sistema). Vejinov je blefirao da pije, a božjak je pio iz sve duše. Bili
su stotinak metara udaljeni od glavnog puta i sklonjeni od pogleda. Kada je pijani božjak
usnuo, Vejinov je doterao svog forda do samog puta – nekako žrtvu izvukao sa suvozačkog
mesta i posadio na svoje mesto. Obeučena seoska luda je potom dobila žestok udarac šip-
kom koju je Vejinov ranije pripremio i držao u gepeku „dok ne zatreba”. Odvalio je pred-
nju i zadnju tablicu s vozila i obe bacio u kukuruzište. (Ja, našavši jednu, drugu nisam ni
tražio!) To s tablicama je smislio kao izvesno i eventualno vremensko odlaganje u istra-
zi, ali i kao putokaz ka „svom” ugljenisanom lešu... Na brzinu je polio božjaka benzinom
iz kanistera, a čitav kanister ispraznio po ford...

Zatim je, uverivši se da ni sa leve ni sa desne strane ne dolazi niko, a ravnica mu je
pomagala u tome, zapalio forda i onesvešćenog čoveka u njemu. Sreća ga je poslužila pa
je, hitro prelazeći preko lenija i koristeći se kolskim putevima, ubrzo otišao dovoljno da-
leko od mesta zločina. Ustopirao je jedno vozilo i vratio se u Kikindu. Posle je autobusom

otputovao do Novog Bečaja, sve čekajući da mu „veza” javi za „nove čage”, kako mi je izdiktirao u istrazi.

Komedijant slučaj je učinio da iz nekog *nejasnog razloga*, valjda su anđeli umešali svoje prste, ne izgore božjakova stopala. Sava nije znao odgovor na moje pitanje kako to tumači, već je govorio „đavo, đavo”, kad bih insistirao na odgovoru. Nije ni meni, sve do danas – evo, ima tome preko četrdeset godina – na pamet palo odgovarajuće rešenje za tu presudnu činjenicu.

Zbog bezdušnosti počinjenog krivičnog dela, Sava Vejinov je osuđen na smrtnu kaznu, koja je odmah preinačena u četrdeset godina robije. Žalba odbrane je „po službenoj dužnosti” odbačena.

Nisam odlazio na samo suđenje – kicoški zločinac me više nije interesovao, ali mi dosta docnije njegov advokat reče da su u publici, u sudu, mnogi zapazili elegantnu plavušu, koja je jedina zasuzila kad je presuda pročitana.

Sam Vejinov je izricanje presude saslušao sa malim osmehom koji mu je, iz ko zna kojih razloga, lebdeo na usnama i dok su ga izvodili iz sudnice.

Da li je mislio na noge koje su ga odale ili žene i decu kojih se ipak oslobodio? – ko će ga znati.